

תק"ם א-יד-טבנקין

ארכיון

חטיבה 25 א' סדרה 20

מיכל 60 תיק 2

זיוויו אלוטו אכחיו

אג 88 ושחז

26-82 קל 2/שחז

אחחחח ויא אכחחח

27.2.84

27.2.84

נושאים:

1. מלחמת ההתשה.

2. קו בר-לב.

3. מלחמת יום הכפורים.

אורי מילשטיין אנגמרה מלחמת ששת הימים. תקופת הויכוח על הגנת סיני וקו ברלב. תאריכים.

ישראל טל: אני לא זוכר כרגע במדויק. בהקשר לתאריכים הגיד לי אילו דברים חשוב לך לדעת בדיוק ואת זה אני אבדוק. אני גם לא זוכר את התבליך, איך התפתח התהליך שהביא למלחמת ההתשה. אינני זוכר מתי היה שהמצרים עשו תגובה מסיבית ונהרגו לנו 11 חיילים. אני עוד הייתי מפקד מוצב השרייון. שייקה גביש היה מפקדת פקוד דרום החטיבה של אורי בראון היתה ת.פ. פקוד דרום. לפי פקודות הקבע של צה"ל שבתעסוקה מבצעת הם מופעלים על ידי הפקוד שבו הם משרחים. באותה תקופה הם היו תחת פיקודו של הפקוד. אחריות על סיב ואופי תפקודם היא על יחידת האם כלומר למרות שהם היו תחת פיקוד דרום ואחראית למשימות שייקה גביש במקרה הזה הגנה על התעלה. בכל זאת, מה שנוגע להתנהגות בסיסית - רמה מקצועית, משמעת, על הדברים האלה גייסות שריון ממשיכים לשאת באחריות. בימים ההם הייתי בלונדון ביום שחזרתי מלונדון ונתחחתי בשדה התעופה בלוד - חכו לי ליד המטוס ברן ומס. מס היה ראש תח"ש וברן סגן מפקד גייסות שריון. והם אמרו לי: היום המצרים תקפו באש. נדמה לי לכוון המיתהלה משם החברה שלנו שחקו כדורגל. נהרגו 11. והממטכ"ל מבקש שתסע מייד. כי מחכים לך במשרד שלו.

אבודת
מה פגזה
מצרית.

טל: לא. מחכים לך בשביל לעשות הערכה מצב.

אורי: מתי גמרת את גייסות הריון?

טל: ב-69. אמרתי בסדר, אסוף ישר למטכ"ל. ברן אמר: כן, אבל אני אטע גם כן. לא הייתי בטוח שאפשר איתך אז הכנתי לך את זה כתוב, הנה המכתב. והוא נהן לי מכתב שהוא כתב לי. שהיה כתוב שהמצרים ירו, נהרגו לנו החברה. הייתה מהומת אלהים. הרמטכ"ל חיים בר-לב טס לחקור את העניין, הוא ברן טס איתו. הם באו לביר גפגפה וטס בגסות חיים בר-לב זרק אותו מהחדר.

טפול
בר-לב
בפרכת.

אורי: את מי?

טל: את ברן. וגם את שי. בגסות. ולא נהן להם לעמוע את החקיר והוא נשאר ב 4 עיניים עם אורי בראון. ברן אומר: כל העניין לא נקי כי חשש חקר את הסנקיסטים ולא בטוח מי פתח הראשון באש וחיים בר-לב זה אפרמדרשני למה הוא התנהג ככה בגסות, ולמה הוא לא הסכים שגייסות שריון ישמעו את הדווח ואלוף הפקוד. ומנדי גם אמר לי שחשש חקר סנקיסטים והם אמרו שהם פתחו הראשונים באש.

אורי: למה?

טל: כי היה מוקש. אני נכנס לשיבה אצל חיים בר-לב. יושבים שם אהרלה יריב שהיה ראש אמ"ן, ש ייקה גביש. וחיים אמר: אנחנו עושים החייעצות על המדיניות החדשה של המצרים. באותו יום הספיקה ממשלת ישראל להגיש תלונה לממשלת הבטחון. אמרתי לחיים: אני לא בטוח שזו מדיניות חדשה, יש לי יסוד לחשוב שאנחנו פתחנו באש וזו לא מדינה יות כי אם הגובה. הוא אמר: לא הכיתי לך שחבוא מלונדון להגיד את זה ואל תפריע כרגיל אצלך. באנו לדון על הערכת מצב. אמרתי: אני מצטער מאד, אני לא חושב שיש מדיניות כזו. קודם את זה צריך לברר,

ואני אברר את זה עוד הלילה. הוא אמר לי: אהה לא מברר כלום. אמרתי:

תחקיר

אני כן מברר. הוא אמר: אני אוסר עליך. הנה שייקה אלוף הפיקוד

ההפגזה,

וזה ענינו. אמרתי: זה גם עניני. הכוונות האלה שלי, אם הם פדווחים

מי פתח באשמה זה עניין שלי. אם הם מגלים משמעת אש או לא זה אחריות שלי

ולכן אני כל בודק. הוא אמר: אתה לא בודק. אמרתי: יש לי חדשות

בשבילך. אני בודק ואחר יכול למנוע את זה רק בדרך אחת-לבטל את

המינוי שלי כמפקד גייסות שריון. את זה אתה לא יכול לקשור כרבע

ממילא אתה לא יכול למנוע אותי מלבדוק ואני כן אבדוק.

אורי: ואת זה בישיבה ?

טל: כן. היו נוכחים 5, 6 אנשים. אמרתי: אני כן אבדוק וקמתי ויצאתי.

שייקה קם ויצא אחרי ואמר: שליק, דחילק מה אתה מתעקש. אתה לא

מבין שהוא לא רוצה לדעת מה הפה שם? אמרתי לו: זה לא חשב לי

אם הוא רוצה לדעה או לא. הוא יידע. באתי הביתה. היה לילה.

באתי עוד עם הבגדים מחו"ל. אמרתי לצלצל לאורי בראון שיבוא

אלי עוד הלילה הבית ולקלסח אותו במסוס מסיני. הוא הביע ב 2

בלילה עם אשתו. אמרתי לו: חביט לי בעיניי. מי פתח באשף אלהי:

למה? הוא אכר: נתתי פקודה. למה? כי גילינו מוקש בפעם השניה

ואני רתאחתי ואין עם מי לדבר. וכבר דברתי כמה פעמים

שיהרגו בסוף אנשים שלנו. ובפקוד עם מי לדבר אין ואני מבטיח

לך שלא היית בארץ זה לא היה קורה כי פניתי אליך אבל לא היית

אז נתתי פקודה. אז הוא נתן פקודה לדפוק מצרים. ואז המצרים

עוד לא נזהרו. הם יושבים יחד, אוכלים פיסטוקים. ופתאום מ 180 טנק

דופק אותם בלי שהיתה חקריה. כעבור 1/2 שעה כנראה שהוגיעו לקהיר

וזה לקח 1/2 שעה והוביאו ארמלריה. אמרתי לו: אורי, ולמה

לא אמרת לרמטכ"ל כשחקר אותך? הוא אמר: הכפקד, נסיתי להגיד

את האמת והוא לא נתן לפ. אמרתי: אתה חסלם אצלי וזהו. בבוקר

באתי למטכ"ל. אמרתי לו: חיי מ בר-לב, אני, מספר אישי 16987

אלוף ישראל טל מפקד גייסות השריון של צה"ל מודעע לך בזה

רלטיית שהחיליים שלי פתחו באש על המצרים. ומהרגע הזה, שאני

מודיע לך את זה רלטיית, אתה לא יודע

חשיפת
האמת.

יכול להגיד שאתה לא יודע את האמת, ואתה לא יכול להגיד שאתה לא
מטעה את ממשלת ישראל במזיד. אני הצהריים אבקוק אם עדכנת את
הממשלה. הוא אמר: רגע, רגע, מה עושים? אמרתי לו: הראה, בגלל
שקולים לאומיים יש פה באמת מצב עדין. בגלל שפנינו כבר למועצת
הבטחון. מה, עכשיו נגיד שאנחנו ירינו. בעיה. בעיה נוספת יש
וואיש פחות. יש בעיה לאומית והורים שקולים. אמרתי שמה שאני מציע
לפעול בשקט. אי אפשר להעמיד אותו למשפט כי אין משפט סודי.
צריך להדיח אותו ואפשר לשמור באופן סייסקרטי. כדי, היות
ויש עברה חמורה צריך חקירת מצ"ח וביח דין. אני מוכן לקחת על
עצמי שזה לא היה לפי החוק. חיים ברלב אמר שלא. אם צריך לעסוק
את זה אני אעשה. אמרתי בסדר. ישב וכתב למשרד המשפטים עם הודעה
אמרתי לו: השתגעתי. הוא אמר: אבל זה הככה היה. אמרתי לו: חיים, אתה
כתבת כתב הרשעה נגד עצמן. הוא אמר: מה כאן לא בסדר. שאתה אומר
שהוא ידע שאנחנו פתחת באש ואתה דברת על זה ווא לא דבר על זה.
למה לא שאלת? אמרתי לו: כתוב את זה כללי, בלי פרטים. הוא כתב
עוד פעם והכללי עוד יותר גרוע מהראשון. אז הוא אמר: תגיד לי
אתה ואני הכתבתי לו. כמו לילד. בזה אני נוזף בך נזיפה.....
ומעביר אותך מהפיקוד כיוון שלא דייקת בדווח מבצעי בקשר לתקריח
אש שהייתה ביום זה ובשעה זו. חתום: חיים ברלב. אמרתי לו: החזכור
שאני בצהריים אבדוק את הממשלה. בצהריים בדקתי אם דווח לדיין
או לא את האמת. אמרו לי שכן. כברתי את העניין בזה, קראתי
לאורי בראון, הוא עוד פעם בא עם אשתי. אמרתי לו: מודה לעולם.
לא חתיה יותר מפקד כל ימי חיין. ואתה יוצא בנס גדול בגלל שקולים
לומיים. הוא התחיל לבכות ואשתי בגלבהתחילה לבכות ואמרה למה
זה מגיע לו. ואמר לי: הבטחת לי אחרי כלחמת ששח הימים, אמרת
לרפול שלא חשוב מה יהיה בעתיד, אתה חמיד תגן עלי. אמרתי לו:
נכון, וכשתבגר תבין שאני מגן עליך היום. במקום לשבת בבית
סוהר אתה יוצא-לא נוגעים לך בדרגה, לא מפרסמים כלום, מציגים
כלתי חוץ שרוטציה החילופים שלך. עוד איזה הגנה אני מגן עליך
וגם אכתך לא מבינים. אמרתי: אני מגן עליכם מעל ומעבר. אני עוזר
לך לחיות עם מצפונך עד שארית ימין. כי בעובדה שחשפתי את האמת
והעברתי את שקול הדעת בקשר לאמת אל הרמטכ"ל ואל, הורדתי

הדחת
אורי
בראון.

את המשא ממצפונך לשארית ימיך ואתם עוד חודו לי כשחבינו את זה בעוד כמה שנים.

איזה ארוע זה בשרשרת שהביאה לסוף למלחמת ההתשה אני לא זוכר. בלי תאריכים-קו בר-לב. קו בר-לב, היו ציונים כבור,

דיוני במטכ"ל

על קו בר-לב. אורי: עוד בהיותך מפקד גייסות שריון.

טל:כן. ודיונים אלה היו שלוש פעמים - סמפוזיונים ארוכים מאוד של חצאי ימים או ימים שלמים. היום היו קוראים לזה "קדם" למצב אבל אלה היו פשוט דיונים מוקדשים לנושא שהוא קו ברלב. השתתפו כל אנשי המבצעים אג"ם ומבצעים של המטה כללי. חיל האוויר וחיל הים. כל קציני החיל הראשיים. כי זה נגע גם להנדסה וכו'. כל אגפי המטכ"ל ופיקוד הדרום. את המצב או את התכנית אן את ההצעה איך להעריך הציגו ברן ושייקה גביש. הם הציגו את השיטה של המעוזים.

אורי: ביניהם גם היו חילוקי דעות.

טל:חילוקי דעות שקטיים, לא בקשר לתפיסה הכוללת. גם לא שקטיים. שיטת המעוזים ושיטת במשימה לא רק של בטחון שוטף אלא ממש של הגנה על סיני ומניעה....כשהקונספציה היא שהמעוזים שולטים על קו המים באופן רצוף. גם בתצפית וגם באש. כלומר, תעלת סואץ היא שטח ההריגה של קוי אש שטוחת מסלול. לאורך כל הקו. היו ויכוחים טכניים. היה מי שטען שאי אפשר לעשות אש שכוחה. אז.....הציע שמתוך הבונקרים יהיה מנהרות לתוך הגדה, מעל קו המים שאפשר יהיה לירות לאורך קו המים. ואת הוילונות האלה ישימו בצנורות גדולות של ממוטות, צנורות בסוף וזה יחן גישה מתוך הבונקר של המעוזים על קו המים, ושם ישכבו מקלעים. וחיים בר-לב התלהב נורא וקרא לזה עמדות אליהו. מייד נתן לזה שם. "ופה יהיו צופיט, ופה עומד עם המשקפת, ופה אומר חיל:המפקד אני מרגיש מהו מסריח מחנועע. ואז מהפיסטינים נשקפת קבוצה גדולה", הוא מציג"ואומרים:מצרים באים. ואז שני חברה'זוחלים

בעמדה אליהו ויורשים" הוא גם האר והקונספציה היא עלימד באט וחציה

מדוע קו על הקו. לכה כקוזים ובונקרים? נגד ארטילריה ונגד אש ישירה מצריף ברלב הוא ונגד כתימות. זו הקונספציה וזה נקרא מעוש. מאיך המושג מעוז בברית? רעיון גרוע. ממאכרים שהרגו היים לסקוב ז"ל. על הודו והצבא הקולוניאלי בהודו

שפצפון הם בהרים - ואת המילה סוקרום היים לסקוב נתן "רעוז".

על זה בני כנתי קשקוש נמדוגה ראשונה בניון יעברו הימים של קוי מזיכוק. וזה מן המפורסמות. ושום קו קבוע לא יעצור את הצרים אף פעם. ה. גם לפי קונספציה זה קשקוש מקושקש כי אין פה כוחות. בשביל קו כזה צריך פי 5 פי 10 כוחות. כיוון שאם הם מדברים על מרחקים כמו מה"א לראשון לציון בין קבוצה מעוזים לבניה כר זה קשקוש. אכרחי: לא רק שלא תעצרו אותם, לא תענו להם עובדים. בין ת"א לרא ון מי ינוע בלילה עובדים. לעצור לא נעצור מצד שני נאלם ביוקר כי זה מטרות קבוצעות - ארין לחיות בהן, לבוא עם אנבל, לבוא עם החל ת נמים, להכנס ולצאת לפטרוליה.

שלמה באום: גם אם יעצרו כמה שיעצרו אז יהרגו בכניסה וביציאה.

טל: זה מטרות קבועות, זה חוספים את האנשים לפגיעה בלתי פוסקת ואין בעולכ בצור שיעמוד בפני ארטילריה. זו רק שאלה של כמה. כך שבסוף זה יקבור את האנשים תחתיו אם יהיה רכוזי אש מרוכזה. אכרחי כה שצריך זה מוקשים, בקצור קו הגנה מודרני, גדרו תיל, סיורים, לבוא מהעומק באופן לא שגרתי. מעומק סיני. לפטרל להתאמן, לנוע. להתיישב על גדות התעלה. הכל לא שגרתי. ולחפות עם הרבה אש. עם ארטילריה מאחור. לתח תקבובה עם אש. שתמיד יהיו פטרולים שלנו. רפול ואריק היו היחידים שתמכו בי. אריק לא היה מאה אחוז. הוא תמך בי אבל לא שכח להגיד כל הזמן: נכון שהמעוז הוא עמדה נפלאה. ורפול היה סכני: אמר: אסור לבנות את זה ככה כי המצרים ירביצו באזור ככה. רפול הציע שיהיו לאורך מדרונות ירודים שאש ארטילריה לא שפגע בהם - שחפגע למטה או למעלה. ורפול גם כתב לי פתק: מה אתה מתרגז? כי זה היה גם עם צעקות. היים ברלב העליב אותנו. ענינו לו בצעקות. כל הגמדים

מחאו כפיים. הוא היה אלהים והוא נחל את האות והחיר את דמנו וכבודנו

ויכוחים כך שכולם לעגו. אריק ואני היינו גבורי מלהמת ששת הימים ושייקה
בדיון על וזהו. היינו היחידים. כל האחרים שמ היו כאלה שלא לחמו בששת הימים
קו בר-לב, ונורא רצו גם הם וקנאו.

אורי: ומה עם דדו ?

סל: דדו לא היה, הוא היה בפיקוד צפון. רק אנשי הדרום-ברלב וברן
וכלם, קציני הנדסה, מי שהיה. היו אנשים שעכשיו הורם. ~~אז~~
כמו באונס קבוצתי: יש חברה שמחזיקים את החתיכה והשאר דופקים
אותה ועכשיו חורך להחזיק את החתיכה. עכשיו תורם להיות גבורים.
אז זה שאריק ואני דמנו הוחר בתאוה.

אורי: עמוס חורב גם היה בדיון??

סל: בטח, כולם. אצלי במשרד ישנם כל השמות והסטנוגרף. שכות ותאריכים
אני צריך לברר במשרד. אנחנו הבאנו גם ראייה כסרט רוכי שבאותו
זמן היה על תרגיל צניחה גדול רוטי בארופה הפזרה. היה חמרון
גדול מאוד ואנחנו הסתמכנו. באותו זמן בהצה"ל התחילה התעקקות
החורחית בנושאי צניחה, בנושא של מכוולי מים. והכרס הזה היה
מאוד עופולרי כמדרכה. ואנחנו הסתמכנו על הכרס הזה גם בארגומנטציה
שלנו. חיים ברלב לעג לנו. בסיכום. ואני לא זוכר איך הוא
כינה אותי ואיך את אריק. לעג בכל מיני מושגים כמו: שנפסיק
להלך עליו אימים, אנחנו יודעים שאנחנו לא נלחמים נגד יפנים
וגרמנים, זה בסך הכל ערבושים. ושנפסיק להלך עליו אימים. ובקשר
לש"ס הרוסי שהסתמכנו הוא אמר: גם אנחנו ראינו סינמה. אל תבואו
לנסוח להכריע בנושא כזה חשוב עם ארגטמנט כזה מצחיק של סינמה.
גם אנחנו היינו בסינמה. ויצחק הוא אמר, מי שיצחק אחרון. תהיה
מלחמה ואז נראה. כזה הוא סכם את 3 ימי הדיונים. זה היה אז.

אורי: ברן באותו זמן עריין סגנך!

טל: לי. כרך באוחו זמן מפקד הכוחות הקשורניים של סיני. הוא כפוף לי לפקוד שריון אבל לא מבצעת.

אורי: של אוגדה סיני.

טל: של אוגדה סיני ואחרי כל הכוחות המשוריינים. אל ההיז בטוח. זה לא התחיל ככה. לא כאוגדה ולא כוחות משוריינים. הוא עבר לסיני לבצוע תעלה. זה היה אז. אחר כך היה מלחמת ההתשה אנליזה

ואחרי מלחמת ההתשה ברגע שהיא נגמרה אני עזיתי מחקר מה היה מכל למלחמת

הצד והוכחתי עוד פעם, המספריים במשרד. שנהרגו 260 איש בקו מתוכם ההתשה

200 לא במשימה, אלא כלכוא לחופש, לבוא מחופש, הביאו את האמפקה בסיני.

או הוציאו אותה ודברים כאלה; והמצרים הצו את התע לה מתי שרצו. אף פעם לא מנעו אותם. חיים ברלב שינה את טעמו. והוא התחיל להגיד: נכון. המעוזים הם לבד לא עוצרים. הם חלק. ופתאום התחיל לרמוח ולהגיד: לא התכוונתי. זה היה סתם טקרנזי. אני עזיתי אז את המחקר הזה והייתי אז במשרד הבטחון.

כתבתי תזכיר גדול שאחן לך. בתזכיר נתחתי מה קרה בהתשה. אמרתי בהקדמה: קודם הויכוח היה אקדמאי עכשיו אפשר ללמוד לקחים. אני גם טענתי בדיון בזמנו שבכסף העצום שעומדים להוציא עם מוטב להקים כוחות ולהחזיק יורא כוחות בסיני במקום להשקיע אותו באדמה. כתבתי שעכשיו הזמן להפיק לקחים והגשתי תזכיר שמראה את כל הכשלון. שהכשלון הוא טוטלי ביבשה ולא הצלחנו להחזיק מעמד ביבשה. מי שהציל אותנו זה חיל האויר. הצגתי את העניין כמצב מסכן מאוד לגבי העמיד, מה עוד שאם חתיה מלחמה, אם חיל האויר לא יכול להחזיר כמו עכשיו-אוי ואבוי יהיה. לכן הצעתי להפיק לקחים, להסתלק מקו המעוזים. לרכז את הכוחות יותר ולא לפזר אותם מהוץ לקו הארטילריה, להביא עוד חטיבה לסיני ועוד ועוד. ואפילו כדי שלא יתחילו להתווכח איתי שאי אפשר נחתי אפילו מפות והראתי כיצד לחלק לגזרות את העניין, ולעשות מפקדות לכל גזרה וכיצד אפשר לעשות את זה. והצעתי הצעה שלמה. והראתי כיצד נח יש לנו הרבה יותר עצמה וכיצה אנו כחות חסופים לפגיעה וגם כיצד אנו בנויים גם לקגנה ממש. *גאד טיליס*

וגם לבטחון שוטף. אמרתי לראש הלשכה של חיים ברלבשאני מעביר
 לרמטכ"ל את התזכיר ואני מציע ללמוד את הנושא. קבתי תשובה
 מהרמטכ"ל: אקבל ברצון את התזכיר, בתנאי אחד, ששר הבטחון לא
 ידע מזה. עניתי לרל"ש - זה לא בא בחשבון כי אני היום חתה שקודו
 של שר הבטחון. הייתי אמנם אלוף במדים אבל הייתי בשר הבטחון
 ולא במטכ"ל. ואמרתי: לא אאכוף את שר הבטחון. הודיע לי הרל"ש
 שהרמטכ"ל לא מסכים לקבל את התזכיר. אי לכך שלחתי אותו למשרד
 הבטחון.

אורי: מי זה פרויקה?

טל: כן. שלחתי את התזכיר למשרד הבטחון שהנה הרמטכ"ל מטרב לקבל
 את התזכיר. התנאי שלו צאהיות ואני לא מקבל את התנאי אני מעביר
 את זה לספולו ובזה מושך את ידי מהעניין. חוזר והמכתב הכל
 חזר. עם המכתב. חיים ברלב לפני שנה פרסם, בעניין קו ברלב הוא
 אומר שזה לא נכון בכלל שהיה ויכוח בצה"ל. והחברה היום שהפכו
 פוליטיקאים מציגים את זה כך כי זה כדאי להם. אבל זה לא נכון.
 לא היו חלוקי דעות. הויכוח היה על מה פרטים ולא על העקרונות.
 אני מסרתי דו"ח לגולדה ובה מתאר לה שהיו חלוקי דעות נוראים
 במטה ומריכות איזמים והוא רצה כך וכך והיא הוכיחה כמה טוב
 שהוא החליט כך ולא שמע בקול האחרים. והוא מציג את חלוקי
 הדעות: אחד שחור ואחד לבן. אותו חיים ברלב שעכשיו אומר שלא
 היו חילוקי דעות. אני מוכן להעמיד לרשותך גם את המאמר
 האחרון שלו מלפני פחות משנה וגם את הסטייטמנט שלו בשהוא גמר
 להיות רמטכ"ל (איזה חילוקי דעות נוראים וכו') וגם את הסטייטמנט
 של ו שהחברה שלו הפוליטיקאים אומרים. הוא מתאים את האמת לפי
 הצרכים. כשגמרת להיות רמטכ"ל היה נדמה לך שזה גולת הכותרת
 קו ברלב וטפרת לראש הממשלה איזה ויכוח נורא היה ואיך עוכרי
 העם רצו למנוע אותך מללכת צפונה במקום דרומה.

סרוב
 לקבל את
 התזכיר.

שלמה באום: מי שזוכר, מלחמת יוה"כ פרצה לפני הבחירות. הכוורת.

בין נציגי הכוזרת היה חיים ברלב. ישמחה דברים שטליק לא זוכר, הוא כל כך התרחח שהוא לא זוכר. אני יודע את זה כי הוא ספר את זה לי בחמח זעם שיפו-כשזה היה חם ...

אנחנו היינו לא קובעים. הייתי בין אלה שהבינו שזה חסר טעם, אבל קבענו משהו? לא קבענו. טליק היה חמיד מזלזל בו. הוא מהנדס ממחה לכוניט, ברלב. שמעתי מטליק, הוא היה חם מאוד מהויכוח. היה דיון ביום חמישי או שישי. שהם אמרו שכפץ כזה ושכפץ כזה. טליק אמר מה השאלה, יהרגו כשיכנסו או יצאו. מה בנבנה בידי אדם יהרט בידי אדם וביתר קלות. אחר כך היה ויכוח הוא אומר: זה שהמצריט... עם סרגל חישוב. טליק אמר לו שיש לו סרגל חשוב והוא חישב שכל התחמומת שהרוסים יכולים לספק למצרים לא יזיזו את האווה של סיני. זה היה בלהט העניינים.

ויכוח
לוהט

אורי: אחרי שהגשתי לדיין את התזכיר מה קרה?

טל: דיין אמר לי, שכנא את הרמטכ"ל. הסיר מעצמו את הריחות.

אורי: וצ"רה?

טל: זה היה כוף הפרטה, לא ההתחלה. הייתה מריבה ושנאה לא פוסקה משך יותר משנה. אז כתבו פרשנים צבאיים בסול על הויכוח שהיצרינו להמו. זה לא היה כרם משהו שקט. יש לי את ה עתונות. כתבו בחו"ל כולל דוחות שלי ושל אריק. את הויכוח עם חיים ברלב. יצריה סערו. חיים ברלב הלך לבגין, אראש האומות זיאה עם התיקוח האישיים של מנדל הכגל שלי ושל אריק.

יחסים
עכורים.

אורי: בגין יבר אתכם?

טל: לא, הוא הלך לבגין עם התיקים שלנו. להראות איזה לוכרי

ישראל אנחנו. בגין הלך לאריק ומפר לו את זה. אריק הלך

לדיין. דיין....

אורי: זה כבר שאריק היה אלוף פיקוד?

סל: לא. אריק היה אז במה"ד. ואז הוא הלך לדיין, דיין נזף בחיים ברלב. אף אחד מהמטכ"ל לא הכיז לעשה דבר כזה. וחייב אה חיים ברלב לצלצל לדיין מטכ"ל ולהתנצל על המעשה בפני כל חברי המטכ"ל.

אורי: מה קרה אחרי זה?

סל: בזמן מלחמת ההתשה כבר לא הייתי שותף פיל. אני יצאתי את החזקיר הגמתי כשאני כבר לא בתמונה ויותר לא מפלחי. היה לזה המשכיות. אחר כך דדו מונה לרמטכ"ל ואני לראש אג"ט.

אורי: מה הלקו של אורי בנושא קו ברלב בזמן שהוא קבל את ארצק הפיקוד?

אריק
וקו
ברלב.

סל: בזמן שאריק קבל את הפיקוד נעשו שני דברים-אחד, המעוזים. כלומר לא בטלו מעוז בשום נקודה גאוגרפיים. לאורך החעלה היו איקס נקודות ואיקס נקודות נשארו. אובו מרחק שאמרת לי בין ראשון לציון לת"א במרחקים אלה לא פגעו. אבל סגרו מעוזים כפוליה או כפוליה. הם בקנטרה נגיד היו 4 מעוזים, סגרו 2. בגאוגרפיה לא נגעו מדוע גם על ידי היום ברלב כבר היה מקובל בסוף ימיו זה יותר התראד ותצטיות מאשר כחכום לעיצור את החעלה ניסית. כי הוצאות מלחמת ההתשה פגעו גם בתודעה שלו. הוא התחיל לספון שהוא המיז התכוון לזה ולא ליותר מזה. זכב יש טטנוגרמות שמוכיחות שהוא כן התכוון. במקומת אריק עשה דלול. לא כל כך הרבה כוהוב קדימה ושיהיה פחות טובך. כזה הוא זכה להטיכה מלאה שלי, אני הייתי ראש אג"ט.

אורי: אריק גם הקים את התעוזים.

סל: בדיוק. הדבר השני-הקים את התעוזים. אלה מה שאריק עשה.

ומי שמאמינים את אריק שהוא זה שברס את הקו ודיילל אותו . הוא קבל את המיקוד 3 חודשים לפני המלחמה. אריק לא הרס את הגנה סיני ולא היזק אותה, בזה לדלל את המעוזים והקים את קו התרכיב. את כל האורים והדרכים בסיני. וחיים ברלב תמיד התמחו בזה.

אריק

וקו בר-לב.

אורי: מה זה עוזים? מקוב מחכו לסנקיט?

של: לא . להרמ"ס לאי"ר לכל הכוחות. מכרחק 10 ק"מ. לא רק לסנקיט.

אורי: במלחמה הם לא הגיעו לקו התעוזים?

של: הגיעו. חטפו חלק. דרך החם עברה בין התעוזים 10 ק"מ.

אורי: כמדודו נעשה ראש אג"מ מה היתה עמדתו בכל המרחק?

של: הוא לא התערב. כשאריק ריה אלוף נקוד דרום עוד בחקופת חיים ברלב, אריק עשה מספוזיון. על פרשה קו ברלב. והוא הזכין אותי להשתתף במספוזיון ולתת את הגלילה של קו ברלב ויח האיוולוגיה איך אריכים לעשות את זה. גם זה יש לי.

אורי: מ היו כאלה שהגנו על הקו?

של: כן-הק אחד-ברן. אבל כל מפקדי המטות-דן לנר ואחרים כולם היו נגד הקו. רק אומורטוניסטים. אילו ישב חיים ברלב היו בעד הקו. אבל היות וישב אריק הם היו נגד הקו. אריק היה נגד הקו אז הם היו כולם נגד הקו. זו פרשה לחוד. שאריק עשה מספוזיון וכולם. אריק, לא רק עשה שינויים לטובה, אלא שזה היה כל דקר כל המפקדים.

אורי: ינאל בן דוד טפר לי שהוא השתתף בתרגיל שכל הנחונים היו כמו במלחמה יום כפור והיה לקה שברגע שפורצת המלחמה מפניט מיד את כל המעוזים. אחת זוכר את התרביל?

טל: כן. הליח היה של אריק. זה אוחו ויכוח.

... בעדה דב אר' וחת ערב חגיגיה עם דין. בארוחה זו קם חיים ברלב

לנאום ותיכף חקף אותי ואת אריק על ההתנגדות לנו ברלב. בלי לנקוב

בשמותינו. ועמדנו איהן לא רק נגד המצרים אלא גם אלד בהוכחו

שחלטה עליהם דעתם. ושנחנו לנו פיהרונות אגבינו. אדב להשתכס

במילה זו. ודדו שלא היה כל כך סוער, וזה היה מעמד סאד חגיגי

חקף את חיים ברלב. דדו אמר - לא הוגן. להציג את הדעה חיונה

כמי שחלטה עליהם הדעה, כפחרונות פליאטיביים מסיבה פשוטה -

שהשטה שאתה בחחת עמדה במבחן ועל התוצאות חלוקות הדעות. האלטרנטיבה

שהם הציעו לא נבחנה ואיש לא יכול להגיד שהיתה לא גבוהה כי היא

לא נבחנה לכך אני דוחה את הדברים אמרת. בערב חגיגי, סעודה

חגיגית פרידה מרמטכ"ל. כך שבעניין זה היה דדו חזק טוב, וחיים

חסף במקום. הוא טחב לי מכתב איש חיים. אני מחבב אוהד וכולי,

אני מקווה שנוכחת שהפחרונות האגביאטיביים לא היו במקום ואני

מקוה שלא תהן יד לפגוע ולהרוס את קו ברלב. דדו סונה לאמטכ"ל

ואני לראש אג"ם. היה דיון במטה כללי על הוגנת סיני ומצב דאומה.

ברן ניסה להגן על זה וחלף. ואני כראש אג"ם אמרתי דברים

חסורים ביותר. אלה היו 2 דיונים ארוכים. 2 ימים. דדו אמר

כך ואני לא הייתי שותף. אני לא ככיר את סיני. לא מכיר כלום. לא

את החזלה ואני לא יכול לקבוע, אני אקדיש יומיים ללמוד הקו

ואחרי זה היומיים נדמה לי יצאו במאי או קצת קודם 72. יצאנו

ליומיים לכיני.

אורי: מתי מונה דדו לרמטכ"ל?

טל: בינואר 72. שנה ועשרה חודשים. יצאנו לסיני שם ביילינו עם

אריק ודן לנר נדמה לי שגם אבי, אני לא זוכר. ועברנו כשך

יומיים את כיני. בכל מקום בדקנו את השטח וקבלנו טקירות. במיוחד

אני זוכר מעמד אחד באזור קנטה ה, נסענו בנגמ"ט בדקנו מוללה

ורמפות והסבירו לדדו איך מפעילים את הזלדות.

דדו אמר: מה אתה אוכל את הנגמש? - המפקד, אני מלא בחילה, מה

אתם מקשקשים כל הזמן. דן לנר, אריק, אני פשוט מלא בחילה וזה

וכוח

מחמשך.

חילופי

רמטכ"ל.

הכל . מחקומם נגד הכל. הוא אמרומה יש?

מה, מה יש? את מי מעניין המסלול ההוא, את מי זה מעניין אפרתי לו. זה עלבון לאנטילגנציה. הלאה שאף אחד לא יראה לעולם כי זה א. של הורת המלחמה, וזה חרפה. בקצור, זה היה נורא. אני עוד לפני זה, עוד שהייתי בבי"ס לשריון בהקופת הכאבקים על קו ברלב באחי ורתחתי שראיתי איך מתחיל התהליך של האלצה שנקיים למעלה. ואני צעקה על קלמן מגן. זה היה נורא.

דרו על קו ברלב.

זה היה כול הקרב. במקום לעשות כוללות ולעמוד על הסוללות דרשתי ממנו להעמיד את הסנקים מה. והסנקים יצאו מאחורי הסוללה ולעולם לא יעלו עליה. בקצור, כל כך רתחתי שממש -בקצור, אחרי היומיים האלה האלה היה דיוק. התזכיר של דרו היה כזה - א. שיש מלצם למעוזים. מדוע? כי הוא משוכנע שלא המעוזים זה כוח העצירה שיעצור את המצדים. אבל הוא לא רוצה להטנם להכרעה האם היה אריך או לא. אז הוא:א. מוכן לדלול. ב. המונקציה של המעוזים היא רק אחת-הצפית והחראה. ולשמש ציר לחמרון סביבם. מה זה אומר? שכווח משוריינים בזמן סלחמה יחמרון סביב המעוזים. כשהמעוזים זה מין פטיס מוצק על הקרקע. וזו הפיסת ההגנה וזו תפיסתו את קו ברלב. זו היחה הקביעה הרשמית במאי 72 של הרמטכ"ל, שעל היה אושרו ולא אושרו לאריק פעמים בסני הכו דרכים ודלולים. ואלו הקביעות ~~על~~ שלפיהן סוכמו חכני יוח "שובר יונים" ושובר אחר. בזמן המלחמה ב-8 באוקטובר בזמן ותקפת הנגד הידועה ביום שני היה נדמה לדרו ודיין שהולך נצרון עצום בדרום. אז דרו התפרץ ואמר: הוכרעה לחמיד הגנה המעוזים, הוכוח על קו ברלב והגנח סיני נגכר. עוד איך המעוזים שלמו דוגידנדות וברור שללא המעושים לא היה הנצחון הגדול הזה. לפני שהחברר שאין מה נצחון גדול.

אחרי המלחמה. אחרי המלחמה כשהחלו להתכנס ההאמכות והרי כצנת של

מלחמות היהודים ל יום כיפור, אבלל ממש, עוד כשלא נצוגו הבי יריות ההותחים האחרונים של המלחמה התחילה גט לצב. הקלל בשצף קצף ברחבי הארץ. כמו אש בשדה קוצים-נגר קו ברלב. חיים ברלב היה בהלם. בהלם. וכדי להגן על עצמו בלי לחשוב פעמיים

מה הוא עושה הוא אטר לעיתונים ולרדיו: זה לא קו ברלב, זה הצבא.
לא נערך בשובך יונים. עז היוט, הוא כל שנה מזכיר את זה - איפה
היו 20 סניפים. הוא נטר: זה לא קו ברלב. זה שובך יונים.

דרו - זו היתה האשמה הישירה הואשמה שהוטחה על דרו. האשמה

הראשונה ואחרונה ראשונה, ואצבע מאשימה ראשונה היתה של חיים
ברלב. כי חיים ברלב החוץ פאניקה שם את האצבע על דרו. זה מה
שנרם לדרו לשים את האצבע על גורודיש. הוא אמר: זה לא אני, זה
גורודיש, אני אטרהי לו שובך יונים. כך שפרשת שובך יונים - פרישת
שני שלישי הכוח השורין בסיני ורק שלישי קדימה ולא להפך זה האשמה
הכי כבדה שזעזעה האגרנט מטילה על גורודיש. במילים: עיקר

כטלנו של אלוף הפקוד שפרש את הכוחות המסורתיים שלו שני שלישי
אחורה וליש קדימה ולא בכדר הסוף. ככה נודל מחלל שלא היה. כי
בכונה החלטנו ששני שלישי יהיו קדימה ושליש אחורה, איש לא היה
קורא לזה מחלל. אלא שכשדרו בעצמו אומר: ההתנועה הזו יהיה
להפך - נולד מחול.

כך שחיים ברלב אשם לא רק בגניין שהיכת דרו על דרו, לא

רק בזה שגרם לזה שדרו וגורוכיס - על עובדה בסימיה הביקור עם
תיזוב הפוכות לועדה אגרנט. חיים ברלב לא נרם לזה שיקרו הימה
בוקית אגרנט. הוא אמר לו - לא מדוייק. הוא אמר שהוא אמר -
לגורודיש, חיים ברלב אחריאי לדבר הרבה יותר ממור - יחידיו לבך
שהוליו שהדי שלאבותי שלא היה ולא נברא. לא די לנו בכל
המהדלים והדברים הנוראים שקרו לנו ביום בשנה או שנה הלכנו
והוספנו לעצמנו דבר שלא היה. וזה גם הן פני העומים וכוחות
של אותו קו ברלב.

אור: לגבי טעם הימים היתה תקניחטלע. לפני דוביק יל תכנית
תכנית "שובך יונים" היא בעצם תכנית פיננסי המכוננים.

טל: הפך מוחלט - לא פיננסי - המבור המעניינים.

טל: 24 טנקיט. אפרתי 21 כי שלושה בן חיר.

אורי: וקייטט חטיבה 14.

טל: כד.

אורי: וחיתה חכניה יל סינדי המעוז ס?

טל: לא.

xxxx